

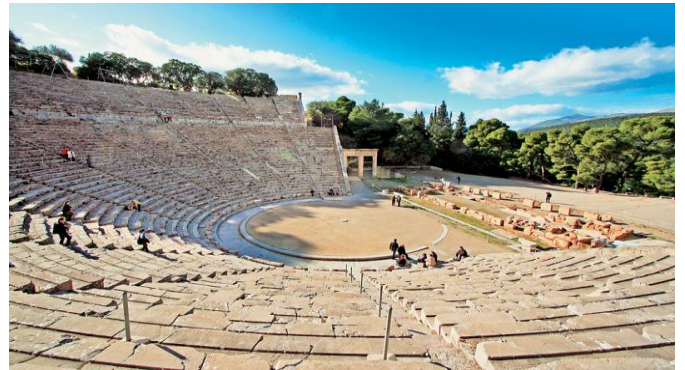
Πρώτο.....Ποιήματα!!!

Ένα μεγάλο ταξίδι...

Της νεότητας το άνθος
λαμπιρίζει μες' το βάθος
έχει χρώματα πορτοκαλιά
κίτρινα, κόκκινα, και μελιά
Του λουλουδιού η ευωδιά
συνεπαίρνει τα παιδιά
μ' όνειρο με φαντασία
και με τα παιδιά για ηγεσία
γεμίζει του κόσμου η γειτονιά
με τραγούδια, γέλια και χαρά
Όμως ο χρόνος κυλάει
σαν τρένο έρχεται και περνάει
δίχως να μας ρωτάει
το σώμα όλο και βαραίνει
κι αρχίζει να γέρνει
Κι όσο κι αν τα χρόνια περνούν
κι όσο κι αν ο καιρός σε βαραίνει
ποτέ μην εγκαταλείπεις τη ζωής το ταξίδι
γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι σου φέρνει!!
Είν της ζωής το ταξίδι μυστήριο κι απρόβλεπτο
γεμάτο περιπέτειες, χαρές και λύπες
και σε κάθε λεπτό που περνά
σου μαθαίνει τόσα πολλά.
Σε γεμίζει γνώση, πείρα κι ανθρωπιά
σε μαθαίνει τα εμπόδια να ξεπερνάς,
στιγμές λύπης και χαράς περνάς,
μα σε κάθε λεπτό το νόημα της ζωής αναζητάς
Κι όταν με το κορμί γερμένο
μα με το πνεύμα να ορθώνεται αγέρωχο
φτάσεις στη δική σου Ιθάκη
μόνο τότε να αναλογιστείς
τι κατάφερες σε όλο τούτο το ταξίδι.

*Εμπνευσμένο από το ποίημα του Γ. Ρίτσου
«Τζιτζίκια στήσαν το χορό».*

Μαρία Τσαπραλή Α4



Επιδαύριο

Βαθυγάλανος κυλάει ο στοχασμός
του σούρουπου.
Τα όνειρα των πεύκων σιωπηλά.
Και στην ορχήστρα την παλιά
χέρια υψώνονται
κραυγές
κορμιά σε κίνηση αιώνια.
Ρίγος γλυκό μες στο σκοτάδι.
Και το φεγγάρι δε μετράει πια το χρόνο.
Το αεράκι απ' τη θάλασσα
ήρθε και δρόσισε
την αρχαία ψυχή των θεατών.

Όλγα Λάμπρου

Ζητείται Ελπίς

Ζητείται Ελπίς
κι ο χρόνος στενεύει
Ζητείται Ελπίς
και ο πόνος θεριεύει.
Σαν η αλήθεια αδηφάγα
κατατρώγει την σκέψη ,
η δυστυχία караδοκεί ,
αναζητά το τέλος .
Κι ανέλπιδος ο βίος μοιάζει
να 'χει το θάνατο ως λύτρωση
αφού μονάχα
μια ελπίδα τ' απομένει.
Ζητείται Ελπίς ,
όσο οι άνθρωποι μοχθούν και ελπίζουν,
όσο οι καημοί βαραίνουν τους λυγμούς,
κι όσο η θλίψη καλείται να ρημάξει
όσα ο πανικός και η αγωνία
άφησαν ακόμα δα, αλώβητα!
(Με αφορμή το διήγημα
"Ζητείται Ελπίς"
του Αντώνη Σαμαράκη)

Τζένη ΜοσχόνιαννηΓ'2
(11-5-14)

"Να 'σαι καλά δάσκαλε"

Να 'σαι καλά δάσκαλε
που πάντα ξέρεις τι νιώθουμε
χωρίς να χρειάζεται να στο πούμε
που προλαβαίνεις κάθε σκέψη μας
που έχεις υπομονή, καρτερία, αγάπη.



Αγάπη ζωγραφισμένη στα μάτια σου.
Λάμπεις μόλις μπαίνεις στην τάξη,
νοιιάζεσαι για τον καθένα χωριστά,
κάνεις τα λάθη μας γνώση.
Βρίσκεις τρόπους μοναδικούς,
αστείουτους, ακούραστους,
ενδιαφέροντες για όλους.

Να 'σαι καλά δάσκαλε,
που έχεις μια τεράστια ζεστή,
με γνώση και τρόπο!

Να 'σαι καλά δάσκαλε
που μάθαμε τις ρίζες μας
χωρίς να ντρεπόμαστε
και το ευχαριστηθήκαμε,
που αγαπήσαμε το μάθημα και τον πολιτισμό μας,
που γνωρίσαμε τα ήθη και τα έθιμα
στις γειτονιές του χωριού
στις μνήμες των παππούδων
μέσα απ' τον χορό και τα τραγούδια
μέσα απ' την λαϊκή μας παράδοση.

Να 'σαι καλά δάσκαλε!

(εμπνευσμένο από το κείμενο
του Γιώργου Ιωάννου)

Μιχαέλα Μπένκου

Όραμα διπλό - Αλήθεια

Ένα μπουκέτο ανεμώνες
όμορφα χρώματα, απαλά.
Μια παρέα από παιδάκια
όλο γαλήνη και χαρά.

Ένας πέτρινος λόφος
-όραμα σκληρό-
με τη γκρίζα τη θωριά του
στίγμα στο γαλάζιο ουρανό.

Κι ένα δροσερό αεράκι
διώχνει τον ύπνο το μικρό,
φέρνει αλήθεια μες στο βλέμμα,
εικόνες ,όχι όραμα διπλό.

Ένα μπουκέτο ανεμώνες
όμορφα χρώματα, απλά
σαν τις ψυχές απ' τα παιδάκια
που παίζουν κάτω στη λοφιά.

Πέτρινη μα ανθισμένη
με ανεμώνες λαμπερές
που τις κόβουν τα παιδάκια
όμορφες, χρυσές ψυχές.

...μία Έφηβη από το παρελθόν



Τα παιδιά... Αρτρωματίζουν



Καλοκαίρι και... Φύγαμε

Το καλοκαίρι "εισβάλλει" στις ζωές όλων σιγά σιγά. Μικροί και μεγάλοι αντικρίζουν με χαρά κάθε πρωί το χαμόγελο του Ήλιου, αισθάνονται τη ζεστασιά του να τους πλημμυρίζει κατά τη διάρκεια της ημέρας και κοιμούνται έχοντας συντροφιά τους ψίθυρους της καλοκαιρινής αύρας.



Η ξεγνοιασιά, η χαρά και η αισιοδοξία κατακλύζουν τις ημέρες όλων μας και παντού κυριαρχούν χαμόγελα με ευχάριστη διάθεση. Οι άνθρωποι, την περίοδο αυτή, αλλάζουν, μαζί τους αλλάζει και η ρουτίνα τους, που βάφεται στις αποχρώσεις του μπλε, ώστε να μοιάζει στη γαλήνια μορφή της θάλασσας και του ουρανού.

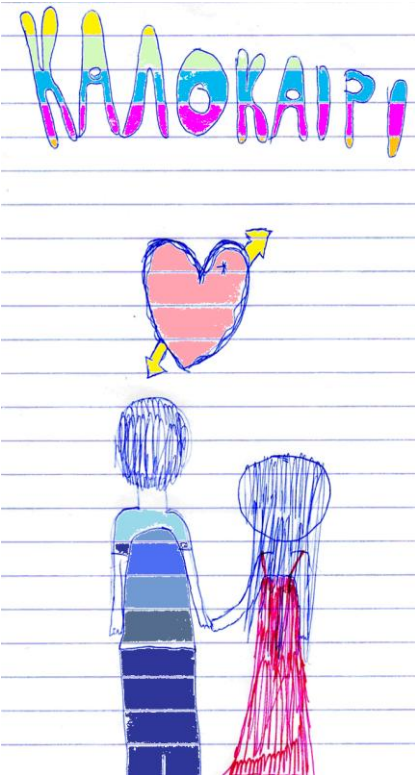
Σήμα κατατεθέν του καλοκαιριού; Μα και βέβαια οι βουτιές!!! Γέλια, παιχνίδια και λιωμένα παγωτά κάτω από τη σκιά μιας χρωματιστής ομπρέλας,

χαμένοι στα θαλασσινά όνειρά μας, αντικρίζοντας τους μισογκρεμισμένους πύργους με φόντο το βαθύ γαλαζοπράσινο της θάλασσας.

Καθώς το δειλί έρχεται, το φως του φεγγαριού αρχίζει να αγκαλιάζει δειλά-δειλά τις σκέψεις και τα όνειρα, που χορεύουν στα δροσερά τραγούδια των τζιτζικιών. Το αντιφέγγισμα των ασημένιων θησαυρών που πέφτουν κάνουν την απέραντη θάλασσα να λαμπιρίζει και την χρυσαφένια αμμουδιά να κρυφογελά!!!!!! **ΚΑΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ!**

Ραβδά Γωγγώ Β'5

"Η κακή ημέρα από το πρωί φαίνεται"



Τώρα παιδιά μου, που έρχεται καλοκαίρι πρέπει να προσέχετε. Ο λόγος που το λέω αυτό είναι διότι μια μέρα του καλοκαιριού δεν ήταν τόσο ωραία για εμένα. Από το βράδυ, ήθελα να περάσω καλά, απ' ό,τι φαίνεται όμως έγινε το αντίθετο. Ήθελα να κοιμηθώ ως αργά το πρωί όμως δεν έγινε γιατί κατά τις 9:00 το πρωί με ξύπνησε ένα κομπρεσέρ το οποίο χτυπούσε σαν να είχα δέκα μέλισσες μέσα στο κεφάλι μου. Αφού ξύπνησα, μπήκα στην κουζίνα, άνοιξα το πακέτο με τα δημητριακά τα οποία δυστυχώς τα έχυσα στο πάτωμα οπότε άρχισα να τα μαζεύω. Μου πήραν αρκετή ώρα επειδή ήταν μικρά και είχαν διασκορπιστεί μέχρι και κάτω από το ψυγείο. Ύστερα απ' αυτό και νηστική, φόρεσα το μαγιό μου και τράβηξα το δρόμο για την παραλία. Έλα όμως που δεν έφτασα εκεί, γιατί η σαγιονάρα μου κόπηκε και κουτροβαλιάστηκε σε μια ολόκληρη κατηφόρα, έγδαρε το πρόσωπό μου και τα πόδια μου. Γύρισα στο σπίτι και σαν να μην έφτανε αυτό η μαμά μου με μάλωσε για τα κατορθώματά μου. Όλο το απόγευμα έμεινα στο σπίτι πονώντας και θρηνώντας για τη βόλτα που έχασα. Το βράδυ δεν κοιμήθηκα, απλά στριφογύριζα στο κρεβάτι. Η ζέστη με έπνιγε και τα κουνούπια με τσιμπούσαν. Κατάληξα να κοιμηθώ στις τρεις το πρωί. Κατά την γνώμη μου η κακή ημέρα από το πρωί φαίνεται!!!

(Εικόνα από τη Μαρισία Ντόκου)

Αγγελική Μπούντου Γ3